

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक एकशे सतरा

लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याचे उलगडणे: पळून जाण्याच्या चिन्हाचे प्रतिक्रियात्मक विश्लेषण

Jeff Pippenger
2024-03-05

सिस्टर व्हाइट येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याला त्या "चिन्ह" म्हणून ओळखतात, ज्याचा पूर्वछायाार्थ इ.स. 66 मध्ये रोमच्या सैन्यांनी यरुशलेमला वेढा घातल्याने दर्शविला गेला होता; आणि असे करताना, त्या अशा एका वर्गाची ओळख करून देतात, ज्यांना डोळे असूनही दिसत नाही, आणि कान असूनही ऐकू येत नाही.

"अनंतकाळ आपल्या पुढे पसरलेला आहे. पडदा उघडला जाण्याच्या बेतात आहे. आपण, जे या गंभीर व जबाबदारीच्या स्थानावर आहोत, आपण काय करीत आहोत, आपण कशाचा विचार करीत आहोत, की आपण आपल्या स्वार्थी सुखलालसेला चिकटून राहतो, आणि आपल्या सभोवताली आत्मे नाश पावत आहेत? आपली अंतःकरणे पूर्णपणे कठोर झाली आहेत काय? इतरांच्या तारणासाठी आपल्याला एक कार्य करावयाचे आहे, हे आपणास जाणवत नाही काय किंवा समजत नाही काय? बंधूना, तुम्ही त्या वर्गातील आहात काय की डोळे असून पाहत नाही, आणि कान असून ऐकत नाही? देवाने तुम्हांस त्याच्या इच्छेचे ज्ञान दिले आहे, ते व्यर्थ आहे काय? त्याने तुम्हांस वारंवार इशारा पाठविला आहे, ते व्यर्थ आहे काय? पृथ्वीवर जे येऊ घातले आहे त्याविषयीच्या अनंत सत्याच्या घोषणांवर तुम्ही विश्वास ठेवता काय, देवाचे न्यायनिवाडे लोकांवर लोंबकळत आहेत यावर तुम्ही विश्वास ठेवता काय, आणि तरीही तुम्ही स्वस्थ, आळशी, निष्काळजी, सुखविलासी बसून राहू शकता काय?"

"देवाच्या लोकांनी आता आपल्या प्रेमभावना जगात गुंतविण्याचा किंवा आपला खजिना जगात साठवून ठेवण्याचा हा वेळ नाही. तो काळ फार दूर नाही, जेव्हा प्रारंभीच्या शिष्यांप्रमाणे आपल्यालाही उजाड व निर्जन स्थळी आश्रय शोधण्यास बाध्य व्हावे लागेल. जसे रोमन सैन्यांनी यरुशलेमला दिलेला वेढा हा यहुदियातील ख्रिस्ती लोकांसाठी पळून जाण्याचा इशारा ठरला, तसेच पापीय सब्बाथाची सक्ती करणाऱ्या फर्मानात आपल्या राष्ट्राने सत्ता आपल्या हाती घेतल्याचे कृत्य आपल्यासाठी इशारा ठरेल. तेव्हा मोठी शहरे सोडण्याची वेळ येईल, आणि त्यानंतर लहान शहरेही सोडून पर्वतांतील एकांत, निर्जन ठिकाणी निवृत्त निवासस्थानांसाठी जाण्याची तयारी करावी लागेल." Testimonies, volume 5, 464.

संयुक्त राज्यांमध्ये लवकरच येणारा रविवारचा कायदा हा "मोठी शहरे सोडण्यासाठी, आणि त्यानंतर डोंगरांतील एकांत ठिकाणी निवृत्त निवासांसाठी लहान शहरे सोडण्याच्या तयारीसाठी" दिलेला इशारा-संकेत (चिन्ह) आहे. लाओदीकेयीन अॅडव्हेंटिझमला मोठ्या प्रमाणावर याची जाणीव नाही की संयुक्त राज्यांतील रविवारच्या कायद्याचे संकेत हे The Great Controversy मध्ये सांगितलेल्या त्या "चिन्हाची" पूर्तता करते. साडेतीन वर्षांच्या आरंभी असलेल्या "चिन्हा"द्वारे त्याचे प्रतीकात्मक दर्शन घडते. इ.स. 66 मध्ये आलेल्या यरुशलेमच्या पहिल्या वेढ्यात जे "चिन्ह" पूर्ण झाले, तेच लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी उभारल्या जाणाऱ्या त्या "ध्वजचिन्हाचे" प्रतिक्रिया आहे.

यरुशलेमचा प्रत्यक्ष विध्वंस इ.स. 70 मध्ये टायटस याने केला, आणि टायटसच्या वेढ्याचे प्रथम पूर्वछायाचित्र इ.स. 66 मधील सेस्टियसच्या वेढ्यात दाखविण्यात आले होते; कारण येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीचा शेवट एखाद्या गोष्टीच्या प्रारंभाने स्पष्ट करतो. येशूने पळून जाण्यासाठी दिलेले "चिन्ह" हे टायटसचा वेढा नव्हते, तर सेस्टियसचा आरंभीचा वेढा होते. एक वेढा प्रारंभीचा होता, आणि दुसरा शेवटचा वेढा होता.

“यरुशलेमच्या विनाशात एकही ख्रिस्ती नाश पावला नाही. ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना पूर्वसूचना दिली होती, आणि ज्यांनी त्याच्या शब्दांवर विश्वास ठेवला त्यांनी सर्वांनी त्या अभिवचन दिलेल्या चिन्हाची वाट पाहिली. ‘जेव्हा तुम्ही यरुशलेमाला सैन्यांनी वेढलेले पाहाल,’ येशू म्हणाला, ‘तेव्हा समजा की तिचे उजाड होणे जवळ आले आहे. मग जे यहुदियामध्ये आहेत त्यांनी पर्वतांकडे पळून जावे; आणि जे तिच्या मध्यभागी आहेत त्यांनी बाहेर निघून जावे.’ लूक 21:20, 21. सेस्टियसच्या अधीन असलेल्या रोमनांनी शहराला वेढा घातल्यानंतर, तात्काळ आक्रमणासाठी सर्व काही अनुकूल दिसत असतानाच त्यांनी अनपेक्षितपणे वेढा उठविला. वेढ्यात अडकलेले लोक, यशस्वी प्रतिकाराची आशा सोडून, शरण जाण्याच्या बेतात होते, तेव्हाच रोमन सेनापतीने कोणतेही उघड कारण नसताना आपली सेना मागे घेतली. परंतु देवाची दयाळू दैवी व्यवस्था आपल्या स्वतःच्या लोकांच्या हितासाठी घटनांना दिशा देत होती. वाट पाहणाऱ्या ख्रिस्त्यांना अभिवचन दिलेले चिन्ह देण्यात आले होते, आणि आता जो कोणी इच्छितो त्याला तारणाऱ्याच्या इशाऱ्याचे पालन करण्याची संधी देण्यात आली. घटना अशा रीतीने नियंत्रणात आणल्या गेल्या की यहुदी किंवा रोमन यांपैकी कोणीही ख्रिस्त्यांच्या पलायनात अडथळा आणू शकले नाहीत. सेस्टियसच्या माघारीनंतर, यरुशलेममधून बाहेर पडून यहुदी त्याच्या परतणाऱ्या सैन्याचा पाठलाग करू लागले; आणि अशा रीतीने दोन्ही सैन्ये पूर्णपणे गुंतलेली असताना, ख्रिस्त्यांना शहर सोडण्याची संधी मिळाली. त्या वेळी देशही अशा शत्रूमुक्त झाला होता की जे त्यांना अडविण्याचा प्रयत्न करू शकले असते. वेढ्याच्या वेळी, तंबूचा सण पाळण्यासाठी यहुदी यरुशलेम येथे जमले होते, आणि अशा प्रकारे संपूर्ण देशातील ख्रिस्ती कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय आपला बचाव करू शकले. विलंब न करता ते सुरक्षित स्थळी—यर्देनपलीकडील पेरिया प्रदेशातील पेला नगरात—पळून गेले.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 30.

इ.स. 66 मध्ये सेस्टियसने यरुशलेमला घातलेला वेढा हा त्या इतिहासातील ख्रिस्ती लोकांसाठी ख्रिस्ताने नोंदवून ठेवलेल्या इशाऱ्याच्या “चिन्हा”ची पूर्तता ठरला; परंतु इ.स. 70 मध्ये टायटसने घातलेल्या वेढ्याने पळून जाण्यासाठी कोणतेही “चिन्ह” दिले नाही. त्या वेढ्याच्या वेळी शहरात एकही ख्रिस्ती शिल्लक नव्हता, आणि त्या अंतिम वेढ्यामुळे यरुशलेमचा नाश झाला; आणि यरुशलेमच्या त्या नाशामध्ये “एकही ख्रिस्ती नाश पावला नाही,” कारण इतिहासाच्या प्रारंभीच ख्रिस्ती लोक पळून गेले होते.

“सेस्टियस व त्याच्या सैन्याचा पाठलाग करित असलेल्या यहुदी सैन्याने त्यांच्या पिछाडीवर इतक्या प्रचंड तीव्रतेने आक्रमण केले की त्यांचा पूर्ण संहार होण्याचीच भीती निर्माण झाली. रोमनांना मोठ्या कष्टाने माघार घेणे शक्य झाले. यहुदी जवळजवळ कोणतीही हानी न होता सुटले, आणि लुटीसह ते विजयोत्साहाने यरुशलेमला परतले. तरीही हे उघड यश त्यांच्यासाठी केवळ अनिष्टच ठरले. त्यातून त्यांच्या मनात रोमनांविरुद्ध हट्टी प्रतिकाराची ती वृत्ती उत्पन्न झाली, जिने लवकरच त्या शापित नगरावर अवर्णनीय दुःख ओढविले.”

टायटसने वेढा पुन्हा सुरू केला तेव्हा यरुशलेमवर कोसळलेल्या आपत्ती भयंकर होत्या. शहरावर पास्काच्या सणाच्या वेळी वेढा घालण्यात आला होता, जेव्हा त्याच्या भिंतीआत लाखो यहुदी एकत्र जमले होते.” The Great Controversy, 31.

इ.स. 66 मधील तंबूच्या सणापासून इ.स. 70 मधील पासओव्हरपर्यंत साडेतीन वर्षे होतात, जी भविष्यवाणीनुसार एक हजार दोनशे साठ दिवस आहेत. इ.स. 66 पासून इ.स. 70 पर्यंत मूर्तिपूजक रोमाने पवित्रस्थान व सैन्य तुडवून टाकले, जसे पोपसत्ताक रोमाने इ.स. 538 पासून 1798 पर्यंत बेचाळीस महिने पवित्र नगरी तुडविली.

परंतु मंदिराबाहेरचे जे अंगण आहे, ते सोडून दे, आणि त्याचे मोजमाप करू नको; कारण ते अन्यजातींना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगरीला बेचाळीस महिने पायदळी तुडवतील. प्रकटीकरण 11:2.

मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताक रोम या दोघांनीही बारा शंभर साठ दिवस (वर्षे) यरुशलेम तुडवून टाकले; यामुळे हे स्पष्टपणे ओळखले जाते की आधुनिक रोम शेवटच्या दिवसांतील आध्यात्मिक यरुशलेमलाही बारा शंभर साठ दिवसांच्या प्रतीकात्मक कालावधीसाठी तुडवून टाकील. तो प्रतीकात्मक कालावधी संयुक्त संस्थानांतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्यापासून सुरू होईल, जेव्हा प्राणघातक जखम बरी होते.

आणि मी त्याच्या डोक्यांपैकी एक जण मरणप्राय जखमी झालेले पाहिले; आणि त्याची प्राणघातक जखम बरी झाली; आणि सर्व जग त्या पशूच्या मागे आश्चर्याने गेले. आणि त्यांनी त्या अजगराची उपासना केली, ज्याने त्या पशूस अधिकार दिला; आणि त्यांनी त्या पशूचीही उपासना केली, असे म्हणत, “त्या पशूसारखा कोण आहे? आणि त्याच्याविरुद्ध युद्ध करावयास समर्थ कोण आहे?” आणि त्याला मोठ्या गोष्टी व देवद्रोही वचने बोलणारे तोंड देण्यात आले; आणि बेचाळीस महिने कार्यरत राहण्याचा अधिकार त्याला देण्यात आला. प्रकटीकरण 13:3-5.

पापसंस्थेच्या छळाचे प्रतीकात्मक बेचाळीस महिने हे रविवारच्या कायद्याच्या संकटाचे “घडी” आहेत. ती “घडी” एका “चिन्हाने” (ध्वजचिन्हाने) सुरू होते आणि “चिन्हांनी” समाप्त होते. रविवारच्या कायद्याच्या वेळी त्या ध्वजचिन्हाचे “चिन्ह” बाबेलमध्ये अद्याप असलेल्या कोणत्याही ख्रिस्ती लोकांना इतर टेकड्यांपेक्षा उंचावलेल्या (उचलून धरलेल्या) गौरवशाली पवित्र पर्वताकडे पळून जाण्यास प्रवृत्त करील.

आणि शेवटच्या दिवसांत असे घडेल, की परमेश्वराच्या घराचा पर्वत पर्वतांच्या शिखरावर स्थापन केला जाईल, आणि तो टेकड्यांपेक्षा उंचावला जाईल; आणि सर्व राष्ट्रे त्याच्याकडे प्रवाहित होतील. आणि पुष्कळ लोक जाऊन म्हणतील, या, आपण परमेश्वराच्या पर्वतावर, याकोबाच्या देवाच्या घरात जाऊ या; आणि तो आम्हांला आपल्या मार्गाविषयी शिकवील, आणि आम्ही त्याच्या पायवाटांवर चालू; कारण सियोनमधून व्यवस्था निघेल, आणि यरुशलेमहून परमेश्वराचे वचन. यशया 2:2, 3.

रविवार-उपासना सक्तीची करणाऱ्या फर्मानाच्या वेळी शहरांतून झालेल्या पलायनाचे प्रतिरूप इ.स. ६६ मध्ये झालेल्या ख्रिस्ती लोकांच्या पलायनात, तसेच इ.स. ५३८ मध्ये अरण्यात पळून गेलेल्या कलीसियाच्या पलायनात, या दोन्हीमध्ये दर्शविले गेले होते.

आणि ती स्त्री अरण्यात पळून गेली; तेथे तिच्यासाठी देवाने एक स्थान तयार करून ठेवले होते, जेणेकरून तेथे तिचे एक हजार दोनशे साठ दिवस पालनपोषण करावे. प्रकटीकरण 12:6.

यरुशलेमचा नाश पहिल्या वेढ्यापासून शेवटच्या वेढ्यापर्यंत साडेतीन वर्षे चालला; परंतु येऊ घातलेल्या विनाशाचा इशारासंदेश सात वर्षे देण्यात आला—पहिल्या वेढ्यापूर्वी साडेतीन वर्षे आणि त्यानंतर साडेतीन वर्षे.

“यरुशलेमच्या विनाशाविषयी ख्रिस्ताने केलेल्या सर्व भविष्यवाण्या अक्षरशः पूर्ण झाल्या. यहुदांनी त्याच्या इशान्याच्या वचनांचे सत्य अनुभवले: ‘ज्या मापाने तुम्ही मापता, त्याच मापाने तुम्हांलाही पुन्हा मापले जाईल.’ मत्तय 7:2.

“चिन्हे व अद्भुते प्रकट झाली, जी आपती व विनाशाची पूर्वसूचना देत होती. रात्रीच्या मध्यभागी मंदिरावर आणि वेदीवर एक अस्वाभाविक प्रकाश झळकत होता. सूर्यास्ताच्या वेळी मेघांवर युद्धासाठी एकवटणारे रथ व युद्धवीर यांची दृश्ये अंकित झालेली दिसत होती. रात्री अभयारण्यात सेवा करणारे याजक गूढ ध्वनींमुळे भयभीत झाले; पृथ्वी थरथरली, आणि अनेक स्वरांनी असा आक्रोश केला जात असल्याचे ऐकू आले: ‘चला, आपण येथून निघून जाऊ या.’ पूर्वेकडील ते महान द्वार, जे इतके जड होते की वीस माणसांनीसुद्धा ते मोठ्या कष्टानेच बंद करता येई, आणि जे घनदाट दगडी फरसबंदीत खोलवर रोवलेल्या प्रचंड लोखंडी आडसरांनी सुरक्षित केलेले होते, ते मध्यरात्री कोणत्याही दृश्यमान कारणाविना उघडले.—Milman, The History of the Jews, book 13.”

“सात वर्षे एक मनुष्य यरुशलेमच्या रस्त्यांवरून वरखाली फिरत राहिला आणि त्या नगरावर येऊ घातलेल्या अनर्थाची घोषणा करीत राहिला. दिवस असो वा रात्र, तो हा विलापमय शोकगीत गात असे: ‘पूर्वेकडून एक आवाज! पश्चिमेकडून एक आवाज! चारही वाऱ्यांकडून एक आवाज! यरुशलेमविरुद्ध आणि मंदिराविरुद्ध एक आवाज! वरांविरुद्ध आणि वधूंविरुद्ध एक आवाज! सर्व लोकांविरुद्ध एक आवाज!’—Ibid. या विलक्षण मनुष्याला कैद करण्यात आले आणि फटके मारण्यात आले, तरी त्याच्या ओठांतून तक्रारीचा एकही शब्द बाहेर पडला नाही. अपमान आणि छळ यांना त्याने केवळ एवढेच उत्तर दिले: ‘हाय, हाय यरुशलेमाला!’ ‘हाय, हाय त्याच्या रहिवाशांना!’ त्याने पूर्वसूचित केलेल्या वेढ्यामध्ये तो मारला जाईपर्यंत त्याची इशारादायक आरोळी

थांबली नाही." The Great Controversy, 29, 30.

इ.स. ७० मध्ये प्रत्यक्ष यरुशलेमाचा झालेला अंतिम नाश "चिन्ह व अद्भुते" यांपूर्वी झाला होता, ज्यांनी "आपत्ती आणि विनाश" यांची ओळख करून दिली. इशारा देणारी "चिन्ह" पहिल्या वेळ्यापूर्वी साडेतीन वर्षे आणि नाशाकडे नेणाऱ्या त्या साडेतीन वर्षांच्या काळात प्रकट झाली. येऊ घातलेल्या विनाशाची ओळख करून देणारी "चिन्ह" (अनेकवचन) ही पळून जाण्याच्या इशाराचे "चिन्ह" नव्हती, तर कृपाकाल लवकरच समाप्त होणार असल्याची घोषणा होती.

इ.स. ५३८ ते १७९८ या काळात आध्यात्मिक यरुशलेम तुडवून टाकली जात असताना, पळून जाण्याविषयीच्या इशाराचे "चिन्ह" म्हणजे उजाडपणाची घृणास्पद गोष्ट तेव्हा होती, जेव्हा "तो पापाचा मनुष्य" "प्रकट" झाला, "नाशाचा पुत्र" म्हणून; "जो देव म्हणविला जातो किंवा ज्याची उपासना केली जाते त्या सर्वांच्या वर स्वतःला विरोध करतो आणि उंचावतो; इतकेच नव्हे तर तो देवाप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो, आणि आपणच देव आहोत असे दाखवितो."

म्हणून जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याद्वारे सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू पवित्र स्थानी उभी असलेली पाहाल, (जो वाचतो, त्याने समजून घ्यावे.) मत्तय 24:15.

त्या इतिहासातील ख्रिस्ती लोकांनी ते "चिन्ह" ओळखले तेव्हा ते एक हजार दोनशे साठ वर्षांसाठी अरण्यात पळून गेले.

याजकीय वस्त्रांनी लपवून चर्चमध्ये आणलेल्या फसवणुकीं व घृणास्पद कृत्यांविरुद्ध ठाम उभे राहण्यासाठी विश्वासू राहू इच्छिणाऱ्यांना अत्यंत कठोर संघर्ष करावा लागला. बायबलला विश्वासाचा निकष म्हणून स्वीकारण्यात आले नाही. धार्मिक स्वातंत्र्याच्या सिद्धांताला विधर्म असे संबोधण्यात आले, आणि त्याचे समर्थन करणाऱ्यांचा द्वेष करण्यात आला व त्यांना बहिष्कृत करण्यात आले.

"दीर्घ व अत्यंत कठोर संघर्षानंतर, त्या विश्वासू अल्पसंख्यांनी ठरविले की जर धर्मभ्रष्ट मंडळीने अद्यापही स्वतःला असत्य व मूर्तिपूजेपासून मुक्त करण्यास नकार दिला, तर तिच्याशी असलेला सर्व संबंध तोडावा. त्यांनी पाहिले की देवाच्या वचनाचे पालन करावयाचे असल्यास विभक्त होणे ही एक अपरिहार्य आवश्यकता होती. त्यांनी आपल्या स्वतःच्या आत्म्यांसाठी घातक अशा चुका सहन करण्याचे धाडस केले नाही, तसेच असा आदर्शही प्रस्थापित केला नाही की ज्यामुळे त्यांच्या मुलांच्या व नातवंडांच्या विश्वासाला धोका निर्माण होईल. शांती व ऐक्य सुरक्षित करण्यासाठी ते देवाप्रती निष्ठेशी सुसंगत असे कोणतेही समर्पण करण्यास तयार होते; परंतु त्यांना असे वाटले की तत्त्वाचा बळी देऊन मिळविलेली शांती ही फार महागात पडणारी ठरेल. जर ऐक्य केवळ सत्य व नीतिमत्तेच्या तडजोडीनेच साध्य होणार असेल, तर मग मतभेद राहू द्या, आणि अगदी युद्धही होऊ द्या." द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, ४५.

पोपसत्तेच्या छळाच्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या समाप्तीकडे जात असताना "चिन्ह" (बहुवचनात) होती; आणि जसे मूर्तिपूजक रोमने प्रत्यक्ष यरुशलेम तुडवून टाकलेल्या एक हजार दोनशे साठ दिवसांच्या शेवटी "चिन्ह" होती, तसेच ती "चिन्ह" पळून जाण्यासाठीची चिन्ह नव्हती.

"तारणारा आपल्या येण्याची चिन्ह देतो, आणि याहून अधिक म्हणजे, यांपैकी पहिले चिन्ह कधी प्रगट होईल याची वेळही तो निश्चित करतो: 'त्या दिवसांच्या क्लेशानंतर लगेच सूर्य अंधकारमय होईल, आणि चंद्र आपला प्रकाश देणार नाही, आणि आकाशातील तारे पडतील, आणि आकाशमंडळातील शक्ती हादरतील; आणि मग स्वर्गात मनुष्यपुत्राचे चिन्ह दिसून येईल; आणि मग पृथ्वीवरील सर्व वंश शोक करतील, आणि ते मनुष्यपुत्रास सामर्थ्य व महान गौरवासह आकाशाच्या ढगांवर येताना पाहतील. आणि तो आपल्या दूतांना मोठ्या रणशिंगाच्या नादासह पाठवील, आणि ते त्याच्या निवडलेल्यांना चारही दिशांतून, आकाशाच्या एका टोकापासून दुसऱ्या टोकापर्यंत एकत्र जमवतील.'"

“महान पोपीय छळाच्या समाप्तीला,” ख्रिस्ताने घोषित केले, “सूर्य अंधकारमय होईल, आणि चंद्र आपला प्रकाश देणार नाही. त्यानंतर तारे आकाशातून पडतील.” आणि तो म्हणतो, “अजिराच्या झाडाचा दाखला शिका; जेव्हा त्याची फांदी अजून कोवळी असते, आणि तिला पाने फुटतात, तेव्हा तुम्हाला कळते की उन्हाळा जवळ आला आहे: त्याचप्रमाणे तुम्हीही, जेव्हा या सर्व गोष्टी पाहाल, तेव्हा जाणावे की तो जवळ आहे, दाराशीच आहे.” मत्तय 24:32, 33, margin.

“ख्रिस्ताने आपल्या आगमनाची चिन्हे दिली आहेत. तो घोषित करतो की तो जवळ आला आहे, अगदी दाराशी आहे, हे आपण जाणू शकतो. ही चिन्हे पाहणाऱ्यांविषयी तो म्हणतो, ‘हे सर्व घडून येईपर्यंत ही पिढी नाहीशी होणार नाही.’ ही चिन्हे प्रकट झाली आहेत. आता आपण निश्चितपणे जाणतो की प्रभूचे आगमन समीप आहे. ‘आकाश व पृथ्वी नाहीशी होतील,’ तो म्हणतो, ‘परंतु माझी वचने नाहीशी होणार नाहीत.’” The Desire of Ages, 631, 632.

पोपसत्ताधारी रोमकडून यरुशलेम “तुडवून टाकण्यात आलेल्या साडेतीन वर्षांचा” काळ समाप्त होत असताना, ख्रिस्ताच्या आगमनाची ओळख करून देणारी आणि मिलराइट इतिहासाचा प्रारंभ घडवून आणणारी “चिन्हांची” एक मालिका प्रकट झाली. अंतिम दिवसांत मिलराइट इतिहास अक्षरशः पुनरावृत्त होणार आहे. “महान पोपसत्ताधारी छळाच्या समाप्तीला” प्रकट झालेली ती “चिन्हे,” इ.स. ६६ ते ७० या कालावधीत मूर्तिपूजक रोमकडून यरुशलेम तुडवून टाकण्याच्या साडेतीन वर्षांच्या समाप्तीच्या वेळी प्रकट झालेल्या “चिन्हांनी” पूर्वछायित केली होती. म्हणून, दोन साक्षीदारांच्या आधारावर, आधुनिक रोमच्या इतिहासात, महान भूकंपाच्या त्या क्षणी—जो पळून जाण्याच्या इशान्याचे चिन्ह आहे—उंचावण्यात येणाऱ्या ध्वजाचे एक “चिन्ह” असेल; आणि अंतिम दिवसांत आधुनिक रोमच्या छळाच्या कालखंडाच्या समाप्तीला घडणारी अनेकवचनी “चिन्हे” देखील असतील.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“लूकचा २१ वा अध्याय वाचा. त्यात ख्रिस्त हा इशारा देतो, ‘स्वतःची खबरदारी घ्या, असे होऊ नये की कधीतरी तुमची अंतःकरणे अतिखादाडपणा, मद्यपान, आणि या जीवनाच्या चिंता यांमुळे भारावून जावीत, आणि तो दिवस तुमच्यावर अनपेक्षितपणे येऊन पडावा. कारण तो संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर राहणाऱ्या सर्व लोकांवर सापळ्यासारखा येईल. म्हणून जागृत राहा, आणि सर्वकाळ प्रार्थना करा, जेणेकरून या सर्व गोष्टींपासून सुटण्यास आणि मनुष्यपुत्रासमोर उभे राहण्यास तुम्ही योग्य गणले जाल’ (लूक 21:34-36).”

“काळाच्या चिन्हांची आपल्या जगात पूर्तता होत आहे, तरीही सर्वसाधारणपणे मंडळ्या झोपलेल्या अवस्थेत असल्याप्रमाणे दर्शविल्या आहेत. जेव्हा हाक आली, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटावयास बाहेर पडा,’ तेव्हा ज्यांनी आपल्या दिव्यांमध्ये तेल नसल्याचे आढळून आले, त्या मूर्ख कुमारींच्या अनुभवातून आपण इशारा घेऊ नये काय? आणि त्या तेल विकत घेण्यास गेल्या असता, वर शहाण्या कुमारींबरोबर विवाह-भोजनास आत गेला, आणि दार बंद करण्यात आले. जेव्हा त्या मूर्ख कुमारी भोजनगृहापर्यंत पोहोचल्या, तेव्हा त्यांना अनपेक्षित नकार मिळाला. मेजवानीच्या स्वामीने घोषित केले, ‘मी तुम्हांला ओळखत नाही.’ त्या रात्रीच्या गडद अंधारात, रिकाम्या रस्त्यावर बाहेरच उभ्या राहिलेल्या राहिल्या.” Manuscript Releases, volume 15, 229.